

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Při vynesení rozsudku pro zmeškání dle §§ 396, 442 c. ř. s. dlužno považovati pouze skutkové okolnosti žalobcem v žalobě tvrzené za pravdivé, přiměřenost požadované náhrady škody není však skutkovou okolností.

Žalobce J. N., rolník v R., podal u okresního soudu v J. žalobu na zaplacení náhrady škody 368 K s příslušenstvím a útratami a sice za lékařské ošetřování 8 K, za ušlý výdělek za 9 dní po 40 K denně. Žalovaní jsou 3 osoby, které jej lehce na těle poranily a tímto přestupkem vinnými uznány byly. V žalobě uvádí se doslovně: »Jako ušlý výdělek za den počítám 40 K. Obnos tento je přiměřený. Ve zdejším kraji vydělá si průměrně dělník při osmihodinové pracovní době denní průměrně 20 K. Poranění se mi stalo z jara, v době pilných prací polních, mám polní hospodářství a koně, s nimiž obyčejně sám pozemky obdělávám a výdělek můj rovná se následkem toho nejméně dvojnásobné mzdě dělníka.«

Důkaz o přiměřenosti ušlého výdělku nabídl žalobce znalci a připustil též jeho odhad volnému uvážení soudcovskému.

Žalovaní se k roku nedostavili a byl na návrh strany žalující vynesen rozsudek pro zmeškání dle žalobního návrhu.

Žalovaní podali proti tomuto rozsudku odvolání pro nesprávné právní posouzení věci.

Odvolací soud v B. odvolání částečně vyhověl a naříkaný rozsudek změnil v ten rozum, že žalobce s částí zažalovaného obnosu 180 K odmítá z těchto důvodů:

Co se týče výše náhrady žalobci přisouzené, jeví se býti odvolání žalovaných odůvodněným. Žalobce tvrdil, že má polní hospodářství a že svými koňmi pozemky obdělává. Ježto žalobce dle svého udání jen obyčejně práci s koňmi obstarává sám, dlužno za to míti, že má čeledína a tvrzení žalobce nevylučuje, že čeledín mohl v době, po kterou žalobce byl k práci neschopen, polní práci s koňmi obstarati a práve odvolatel na to poukazuje, že když žalobce zahálel, nebylo třeba, aby zaháleli také jeho koně. Škoda, kterou žalobce následkem poranění ve svém hospodářství utrpěl, jest částkou 40 K denně příliš vysoko oceněna a soud odvolací zmírnil tuto částku na 20 K denně, maje zato, že je přiměřenou. Na tvrzení, že žalobce též utrpěl škodu na obilí, nelze ohledu bráti, ježto nebylo uvedeno, v čem škoda tato záleží. Náhrada, kterou jsou žalovaní žalobci povinni poskytnouti,

zmenší se tudíž o 180 K a v tomto ohledu bylo odvolání vyhověti a žalobu zamítnouti. Co se týče útrat první stolice neshledal odvolací soud důvodu ku změně rozsudku, ježto by byl první soudce útraty přiřknouti musil, kdyby byl žalobci o 180 K méně přisoudil a na straně žalovaných žádné útraty nepovstaly.

Dovolání žalobcovu nejvyšší soud nevyhověl a to z těchto důvodů:

Žalobce uplatňuje jako důvody dovolací, že rozsudku soudu odvolacího je položen v podstatném bodě za základ skutkový děj, který je v odporu se spisy první stolice, a že rozsudek soudu odvolacího spočívá na nesprávném posouzení věci po stránce právní. Pokud se týče důvodu dovolacího dle § 503, č. 3 c. ř. s., tvrdí žalobce, že jest soud odvolací v odporu se spisy, že nepovažoval v žalobě tvrzenou okolnost, že žalobcem účtovaný peníz 40 K za ušlý výdělek je přiměřený za pravdivou, dále že soud odvolací předpokládá, že žalobce měl čeledína, a že čeledín mohl v době, po kterou žalobce byl ku práci neschopným, polní práce s koňmi obstarati. Uvedené okolnosti neodporují však nikterak spisům I. stolice. Vzhledem ku zmeškání žalovaných bylo dle § 396 a 442 c. ř. s. považovati pouze skutkové okolnosti žalobcem v žalobě tvrzené za pravdivé, přiměřenost požadované náhrady škody není však takovou skutkovou okolností, a soud má v každém případě o přiměřenosti usuzovati a lze jeho výroku důvodem nesprávného právního posouzení věci odjíratí.

Také předpoklad, že žalobce má čeledína, neodporuje spisům. Tvrzeno to ovšem nebylo a soud odvolací též neuvádí, že tak se stalo, on dovozuje to z ostatních okolností, žalobcem v žalobě uvedených a nelze nikterak tvrditi, že by tento předpoklad byl v odporu se spisy. Ostatně se nesmí výraz čeledína bráti doslovně, soud odvolací mohl použiti i výrazu jiného, třeba »jinou osobu«. Tím bylo pouze vysloveno, že žalobce nemusel vykonávati polní práce sám. Tvrzení žalobcovo, že při nedostatku pracovních sil ke koním nikoho dostati nemohl, jest nepřipustnou novotou a nebylo proto k ní přihlíženo. Náleželo žalobci, aby k odůvodnění svého nároku žalobního na náhradu ušlého výdělku již v žalobě uvedl, že žádného čeledína nemá a že ke koním nikoho dostati nemohl. Ani důvod dovolací dle § 503, č. 4 c. ř. s., dán není. Žalobce vytýká, že vzhledem k tomu, že vyslovené tvrzení žaloby, že jest požadovaný peníz 40 K přiměřený, jest dle spisů I. stolice pravdivou okolností, neměl soud odvolací příčiny, aby ku zmírnění této přiměřené náhrady přikročil. Avšak jak již uvedeno, soud odvolací byl k tomuto zmírnění oprávněn

a byla také výše této náhrady soudem odvolacím přiměřeně ustanovena. Dovolání nebylo proto vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 17. února 1920,
č. j. Rv.-II. 11/20.

Dr. K. Funtíček.

*Jsou námitky proti výpovědi přípustny? (§ 4 odst. 2
min. nař. ze dne 9. února 1919, č. 62 sb. z. a n.)*

Na návrh majitelky domu M., podaný u soudu dne 2. října 1919 povolil první soudce podle právoplatného soudního svolení výpověď z bytu manželům Z. na čtvrt roku od 1. října 1919, takže nájemní smlouva měla končiti dnem 31. prosince 1919. Proti této výpovědi podali manželé Z. stížnost, již bylo rekursním soudem v Chrudimi vyhověno a návrh na výpověď k stěhování dnem 31. prosince 1919 zamítnut.

Důvody: Prvým soudcem bylo zjištěno, že pro obec Horní Jelení není zvláštního stěhovacího řádu a že tedy platí o lhůtách výpovědních a stěhovacích zákonná ustanovení § 560, 563, 564 a 565 c. ř. s. Svolení k výpovědi znělo, aby byla dána čtvrtletní výpověď, pročez tato výpověď podle ustanovení § 560 a 563 c. ř. s. měla býti soudem podána a doručena o čtvrt roku dříve, nežli nájemní předmět má býti odevzdán, tedy čtvrt roku před 31. prosincem 1919, čili před 1. říjnem 1919. Výpověď však byla podána až dne 2. října 1919 a doručena až dne 3. října 1919, pročez měla býti podle § 563, odst. 1. c. ř. s. zamítnuta.

Oprávněnost rekursu odůvodněna § 514 a 575 odst. 1. a 2. c. ř. s., ježto § 4 nař. min. spravedlnosti z 9. února 1919, č. 62 sb. z. a n. právo námitek proti výpovědi bylo suspendováno.

Dovolacímu rekursu bylo nejvyšším soudem vyhověno, usnesení rekursního soudu zrušeno a rekurs manželů Z. do usnesení okresního soudu výpověď povolujícího odmítnut.

Důvody: Nelze souhlasiti se stěžovatelkou potud, že tu jde o řízení nesporné, že tedy nelze použití předpisů §§ 514 a 575 c. ř. s. Pouze řízení o návrhu, aby byl soudem dán souhlas k výpovědi, jest dle § 3 nař. min. spravedlnosti a sociální péče ze dne 9. února 1919, č. 62 sb. zák. a nař. řízením nesporným. Udělen-li však žádaný souhlas a podána-li po té skutečně soudní výpověď, platí pro tuto a pro její vyřízení ustanovení třetího oddílu šesté části civilního řádu soudního (§§ 560 a následující).

Naproti tomu nutno za správnou uznati výtku stěžovatelčinu, že rekurs odpůrců do usnesení okresního soudu ve V. M. ze dne 2. října 1919, č. j. K 43/19-1 byl nepřípustný. Podle